

Insaco-Auter

**Sin in aut culm, là nua ch'il vent buffa,
là abita l'Insaco-Auter tut sulet e senza in sulet ami.**

El saveva ch'el era insaco auter perquai che tut scheva quai.

**Sch'el leva seser sper els, ni ir a spass cun els,
ni far termagls cun els alura schevan els adina:**

“Nus stain mal, ti n'es betg sco nus.

Ti es insaco auter. Ti na tutgas betg tar nus.”

Insaco-Auter fascheva tut il pussaivel per esser sco il auters.

El rieva sco els e scheva “allo”.

El designava maletgs.

El giugava sco ils auters. (sch' el astgava).

Era ses gentar purtava el sco tuts en in satget.

Tuttina, quai n'ha midà nagut.

El na veseva betg ora sco ils auters

e na discurriva era betg sco els.

El na fascheva betg ils medems maletgs.

Ed el na giugava betg sco els.

E pir tge curiusas chaussas ch'el mangiava.

Ti na tutgas betg qua tar nus.

Ti n'es betg sco nus, ti es insaco auter.

Tut trist è Insaco-Auter ì a chasa.

El era gist semtgà dad ir a letg ch'igl ha spluntà vid ses isch.

Insatgi u insatge era avant porta.

“Allo” ha quel ditg. “Igl è bel da emprender ad enconuscher tai.

Astg jau entrar?”

“Co manegias?” ha Insaco-Auter respundì.

“Bun di!” ha Insatge ditg e tanschì sia toppa, quella veseva plitost ora sco ina nudaglia.

Insaco-Auter ha mirà pitgìv sin la toppa.

“Ti has bain sbaglià l' isch” ha el ditg.

Insatge ha scurlattà ses chau.

“Insumma betg, qua ma plaschi”.

Avant che Insaco-Auter ha pudì dumbrar sin trais era Insatge gia en stanza.... ed ha sa sesì sin il stgarnuz da palpìri.

Insaco-Auter era uschè surprais ch'el n'ha ni ris ni dà la toppa.

“Ta enconusch Jau?” ha dumandà Insaco-Auter

“Sche ti ma conuschas?” ha dumandà Insatge ed ha ris.

“Natìrmain! Guarda ina giada tut precis! Dai! Jau sun precis sco ti! Ti es insaco auter – e jau er.”

Ed el ha puspè stendì or sia toppa ed ha surris.

“Sco jau?” ha el ditg. “Ti n’es tuttina betg sco jau! Ti n’es insumma betg sco insatgi che jau enconusch. Jau stun mal, ma ti n’es en scadin cas betg precis sco jau!”

Ed el ha avert l’isch: “Buna notg!”

Insatge ha laschè dar il maun.

“Oh” ha el ditg e pareva fitg pitschen e fitg trist.

Quai ha fatg endament ad Insaco-Auter insatge, ma el na saveva simplamain betg tge.

Strusch ch’ Insatge è stà davent, èsi vegnì endament ad el, tge.

“Spetga!” ha Insaco-Auter clamà. “Na va betg davent!”

Uschè svelt sco el ha pudì è el currì suenter ad Insatge.

Cura ch’el ha pudì tiers Insatge, ha el piglià el per la toppa e tegnì fitg quella per betg laschar dar ella.

“Ti n’es betg sco jau, quai na fa nagut. Sche ti vuls, pos ti star qua tar mai.”

Ed Insatge leva star tar el.

Dapi lura ha Insaco-Auter in ami. Els han ris e ditg “allo”.

Communablamain han els dissegnà maletgs.

Els han giugà il gieu preferì da tschel, els han almain empruvà.

Els han mangià da cuminanza.

Els eran differentes, ma els vegnivan ora in cun l’auter.

Sche insatgi spluntava vid l’ isch, insatgi che veseva ora in zic pli curius, lura na schevan els betg:

“Ti n’es betg sco nus”, u “ti na tutgas betg tar nus.”

Els sesevan simplamain in zichel pli da stretg.